

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului : Parohiile cl. I. pe un an 800 Lei Parohiile cl. II. 700 Lei Parohiile cl. III. și subclasă 600 Lei Pentru particulari 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Concure de prot. 1000 Lei. Parohii de cl. I 1000, de cl. II 800, de cl. III 600 Lei Celelalte publicații 1 cm. □ 8,50 Lei.</p>
--	--	--

NOI...

de Pr. Dr. Iacob Crețiu

Slujitorii altarelor din îndepărtatele și puțin cunoscutele cătune și sate, de pe întreg cuprinsul țării, ne ducem din greu viața, între altar și coarnele plugului, pentru a ne susține familia, pentru a trăi.

Noi, ne luptăm o viață întreagă cu noroiul satelor și al ogoarelor desfundate.

Noi, nu putem, — oricât ne-am strădui, — să ținem pas ca exterior cu ceilalți intelectuali, dar nici cu țărani nu putem fi confundați, așa cum ne judecă neprietenii noștri, deși recunoaștem, cu timpul, în mod fatal, cei mai slabi și fără noroc dintre noi, copleșiți de neajunsuri, ne pierdem printre ei.

Noi, am renunțat la atâtea bucurii ale vieții, căci atâtea lucruri tuturor îngăduite, nouă ne sunt oprite.

Noi, suntem judecați atât de ușor și sumar în masă, dacă și numai unul dintre noi cade în noroiul vieții, de pe culmile idealului creștin, spre care trebuie să nizuim.

Noi, suntem desconsiderați de atâți semeni ai noștri și numai pentru că suntem „preoți” și chiar și numai pentru îmbrăcămintea noastră, care nu seamănă cu a lor. Și, ce-i mai dureros, suntem desconsiderați chiar și de acei cu cari am stat pe aceleași bănci de școală, cu câțiva ani în urmă, dar cari au fost mai „cuminți” și au plecat pe alt drum în viață, decât pe cel pe care mergem noi.

Noi, — ne cer legile cari sunt azi în vigoare, — avem aceeași pregătire, ca și cei mai înalți funcționari de stat, și cu toate acestea suntem atât de... desconsiderați.

Noi, suntem judecați ca inutili, de mulți

din cei cari fac pentru neamul nostru de țărani atât de puțin...

Noi, suntem considerați, având pământ, ca cei mai bogați din sat și că ne merge prea bine, având și salar dela stat... Și, totuși nici unul, din cei cari ne judecă așa, n'au plecat în viață pe drumul nostru plin de spini...

Noi, suntem primiți de mulți din funcționarii de stat, atât de puțin urban, încât prin atudinea lor se silesc să omoare în sufletul și celui mai tare dintre noi, tot ce-i românesc, dar plecând din biroul lor, îi iertăm, căci aceasta ne este propovăduirea... și-apoi ne resemnăm...

Noi, cerem atât de puțin vieții acesteia...

Noi, „nu cerem chipuri în aramă și nici în marmoră statui. Vecia nu-i a nimănui, eăci moartea toate le dăramă; — dar va trăi nemuritor, în viața celor fără număr, cine-a căzut purtând pe umăr, *povara tuturor*” (Nichi-for Crainic).

...Necunoscuților mei frați, nu luați în seamă neajunsurile acestei vieți și nici ale semenilor noștri prejudecați... Nu vă lăsați doborâți la pământ, de indiferența, patimile și răutatea oamenilor. Ingratitudinea omenească a fost răsplata de totdeauna a dăruirii totale pe altarul sfânt al binelui colectiv.

Să așteptăm recunoștință pentru ceace facem stând în slujba apostolatului nostru? Ne-am coborât prea jos de pe culmile idealului creștin, spre care trebuie, toată viața noastră, mereu să nizuim.

Există însă câteva comandamente supreme ale momentului, cari se cer satisfăcute: mai multă dragoste între noi, o altă solidaritate și mai puțină încredere în cei ce ne'nconjură, căci pe Mântuitorul, unul din ucenicii

Săi, numai pentru 30 de arginți L-a vândut. Mai mult calcul în gesturi și în cuvinte.

Cu aceste gânduri de început, vă cer fraților să vă mărturișiți, în acest colț sătesc, să vă împărtășiți durerile superiorilor noștri și unul altuia și mai strânși în rânduri, cu un nou elan să pornim la luptă dreaptă pentru izbăvirea Neamului și ridicarea sf. Cruci, tot mai sus... spre culmile idealului creștin.

„Ciocan să-ți fie vrerea — răbdarea nicovală. Dacă ai căzut o clipă în marea 'nvălmășeală, mai dărz, mai drept te scoală și c'o putere oarbă, cumplită, ne 'nteruptă, întoarce-te la luptă!...” (Aron Cotruș).

Meditație despre Mărturisire

citită în conferința preoțimei tractului protopresbiterial ort. rom. Logoj, de duhovnicul tractual
IOAN NICORESCU, pr. pens.

*Preacinstite Părinte Protopresbiter,
Iubiți frați în Hristos.*

S'a scurs un an de zile din viața lumii și același și din zilele noastre și iarăși ne vedem împreună adunați întru Domnul, în urma invitației Prea Sfințitului nostru Ierarh Veniamin și a Veneratului Consiliu Eparhial cu ordinul Nr. 285/1943, ca să ne dăm seamă unul altuia despre viața noastră preoțească; mai mult, să ne examinăm conștiința noastră de preoți, deschizându-ne sufletul înaintea lui Dumnezeu prin sf. mărturisire efectuată înaintea duhovnicului. Taina sf. mărturisiri este una din tainele cele mai delicate și totodată dificilă, ce recere o examinare fundamentală a conștiinței noastre, unul față de altul, ca preoți, cari și ca duhovnici, ținem locul sf. apostoli, respectiv al episcopului; dar și în raport direct cu credincioșii încredințați nouă spre păstorire. Taina sf. mărturisiri ne cere o pregătire fundamentală, specială; o cunoaștere adâncită, ca să ne poată aduce rezultatul cerut de sf. Biserică și de conștiința noastră de preoți-duhovnici.

Meditația despre mărturisire nu este alta decât o adâncire asupra unui adevăr religios, asupra tainei pocăinței și pentruca să putem atinge rezultatul dorit, trebuie să fim în clar cu această disciplină, trebuie să-i cunoaștem urzirea, cum și cu ce rezultat s'a practicat aceasta de către sf. noastră Biserică. De aceea e foarte la loc că meditația cu subiectul cunoscut s'a pus înainte de sf. cuminecătură,

respectiv înainte de spovedanie, ca să ne ridicăm întru noi, înălțându-ne cu cugetul de pe pământ la cer, apelând la conștiința de preoți ca la judecătorul nostru, să ne naștem din nou prin sf. mărturisire. Așa trebuie să fie și așa să și facem.

Păcatul e deodată cu omul, doară și mai vechiu, îl putem duce până la căderea îngerilor. Să rămânem însă la Adam, care dimpreună cu Eva, după ce au păcătuit, s'au ascuns în raiu și și-au recunoscut păcatul. Și fiindcă acest păcat a fost primul, Dumnezeu a pedepsit pe primii oameni. Dela Adam s'a întins păcatul până a ajuns, după patriarhi, la David care și-a recunoscut păcatul înaintea profetului Nathan când s'a mărturisit lui și Domnului; s'a umilit, a plâns cu inima și scriind psalmul 50 s'a mărturisit adeva Domnului și a primit deslegare dela Dumnezeu prin mijlocirea profetului Nathan.

În acest scaun de mărturisire, în umbră, vedem pe Dumnezeu, duhovnicul cel mare, stând în jilful dreptății, plin de milă și mult iertător, și în Dânsul vedem pe duhovnicul Testamentului Nou, pe preotul-duhovnic, înzestrat cu această putere de legare și deslegare a păcatelor, dată cu ocazia hirotonirii sale de preot prin episcop; iar pe David, pe păcătosul îndreptat, pe creștinul nostru îngenuchiind sub epitrahilul preotului lui Hristos, care ca și David ar trebui să zică: „Miluește-mă Dumnezeule, după mare mila Ta“.

În istoria religiei popoarelor păgâne se auzia o durere, o plângere, ca după o comoară pierdută. Păgânătatea simțea o necesitate vecinică, o neodihnă a minții și se credea în fiecare moment amenințată de bătaia zeilor. Sufletul omenirii suspina sub greutatea unui păcat greu. Marele și neîntrecutul în rele Alkibiades, politician grec, păgânul suspina și striga necontentit: „O, numai de ar veni, o, de n'ar întârzia“ (adică Hristos).

Poetul grec Aeschilos a imprimat acest adevăr și a simbolizat păcatul pentru posteritate, prin legarea lui Prometheos cu lanț de o stâncă în Caucaz, pentrucă acesta făcea oameni din lut și-i însuflețea prin focul furat din cer, așa cum leagă diavolul pe om cu lanțul păcatului și-l ține legat în Caucazul acestei lumi.

Se credea în vechime, că sângele animalelor va putea îmblânzi mânia dumnezească, căzând jertfă oameni și animale sub securea preotului jertfitor. Dar, o, ce desamăgire! Pământul se adăpa cu sângele jertfelor dar în

aceeași măsură creștea durerea și păcatul se reinnoia. Chiar și din adâncul iadului, unde soarele nu pătrunde, în adâncimile întunecoase ale tartarului, unde umbrele morților stau pe țărnișii râului de foc, unde păcătoșii își plinesc osânde de păcatului, se aude de acolo cu urlete grozave de durere, strigătul către cei din lume: „Vai nouă, celor ce am păcătuit“.

Cu asemenea țipete de durere se boceau fiii lui Israil când mânia Domnului cea tare îi biciuia fără cruțare pentru păcatele săvârșite. Străzile Ierusalimului erau pline de jale și durere; preoții plângeau între templu și altar. Poporul se îmbrăca în sac cu cenușă până și regele se muncea întru suspinuri: „Cu lacrimile mele așternutul meu voi uda“ (Ps 6, 7).

Pocăința, penitența, derivă de la latinescul „poeniam“ sau „puniam“ și înseamnă o „pedeapsă voluntară duhovnicească pentru o faptă rea“. Așa ni-o explică p. Isidor Piliuzatul: „Continue dolendum est de peccato“, în cartea sa despre mărturisire, c. 19, și același înțeles îl are și cuvântul grecesc: „μετανοια“.

Pocăința e singura care spală drumul — calea spre sufletul înfricat și plin de păcate. Singură pocăința a fost în stare să restabilească pacea între Dumnezeu și om și pentru aceea au fost trimiși profeții în lume. Cel mai mare între prooroci, sf. Ioan Botezătorul, și-a început predica sa cu: „Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor“ și „Iată securea zace la rădăcina pomului, care de n'aduce roadă, se taie și în foc se aruncă“ (Matei III 2, 10). Intregă pustia Iordanului răsuna de tunetul acestui prooroc, al lui Ilie al doilea, s'au deșteptat din somn: fariseii, saducheii, soldații romani ca și mulțimea gloatei năvăle din sate și orașe și, înfricoșați de glasul tunetului, întrebau pe prooroc: ce să facă, ca să scape de pedeapsa lui Dumnezeu? Ioan le răspunde: „Faceți dară roade vrednice de pocăință“ (Mt. III 8). Mulțime multă de oameni cobora la Iordan și se mărturiseau lui Ioan și se botezau; iar valurile Iordanului duceau durerea și înfrângerea inimilor cu vuet de ape: „Vai nouă celor ce am păcătuit“.

La aceste griuri desperate răspunde iubirea lui Dumnezeu. Acea iubire care a iertat pe Petru, pe păcătoasa din Magdala, sora lui Lazar și a Martei, pe vameșul și tot acea iubire ne cheamă și pe noi astăzi, fraților preoți, să medităm asupra vieții și viețuirii noastre, ca să facem și noi roade vrednice de pocăință și îndeosebi înainte de sf. mărturisire să ne desbărăm de pe pământ și să ne ridicăm cu ochii sufletului la cer, ocupându-ne în me-

dităția de azi cu pocăința și să vedem ce adică a învățat Mântuitorul despre această Taină? Știm că Iisus a răspuns fariseilor, cari căteau că umblă cu vameșii și păcătoșii, prin pildele despre oaia răătăcită și fiul risipitor.

Altădată a învățat pe apostoli și învățăceii Săi, zicându-le: „De nu vă veți întoarce dela păcate, cu toții veți pieri“.

Frumos ne vorbește ap. Pavel despre pocăință în epistola II către Cor. VII, 9—10: „Acum mă bucur, nu pentru că v'am întristat spre pocăință, căci v'ați întristat pentru Dumnezeu, pentru că întristarea pentru Dumnezeu naște pocăință; iar întristarea lumească naște moarte“. Acelaș apostol, la II Cor. 2, 7, ne aduce un exemplu de pocăință și roagă comunitatea din Corint să ierte pe păcătosul de incest, pentru că s'a pocăit.

Asemeni istoriograful Eusebiu, în ist. bis. III, 17, ne enarează despre un tânăr care ajunsese a fi cel mai mare făcător de rele, tâlhar, despre care auzind ap. Ioan, a alergat la dânsul și care pătruns de înfățișarea patriarhală a lui Ioan și de puterea de iubire a apostolului, „a vărsat lacrimi fierbinți“, s'a întristat, a plâns cu inima și s'a pocăit. Văzând apostolul atâta pocăință, l-a luat și reprimat între credincioși.

(Urmează)

Peripețiile unor finanțe*).

XXXI

Afară de fondul preoțesc de ajutorare, despre care am tratat în capitolele anterioare, mai avea eparhia un fond „pentru pensionarea funcționarilor dela Consistor și a profesorilor dela Institutul teologic și pedagogic diecezan și pentru ajutorarea văduvelor și a orfanilor lor“.

Statutele acestui fond le-a votat Sinodul eparhial în anul 1895, fiind îndreptățiți și obligați a participa la fond: asesorii consistoriali ordinari, secretarul consistorial, profesorii definitivi și provizori dela Institutul teologic și pedagogic cu salarii sistematizate, controlorul, exactorul și arhivarul diecezan.

Fondul menționat se formase:

a) Din „fondul de pensiuie“ întemeiat încă la Carlovăț, care la împărțirea fondurilor foste comune s'a predat eparhiei Caransebeșului și a cărui stare era de 16.266 fl. în anul 1895.

*) Vezi Nrii. 10, 14, 16, 21, 24, 32, 33, 39, 45 din 1940, Nrii. 1, 4, 8, 13, 16, 17, 22, 30, 44, 47, din 1941, Nrii. 4, 7, 10, 18, 29, 31, 33, 40, 49 din 1942, Nrii 20 și 42 din 1943.

b) Din economisirile fondului general administrativ anume destinate pentru fondul de pensie, în sumă de 10.000 fl.

c) Din suma de 734 fl. predată de în Domnul adormitul episcop Ioan Popasu fondului de pensie al profesorilor.

d) Din taxele fundamentale, solvite la fond de membrii ce se aflau atunci în funcție, precum și din taxele anuale pentru anii de serviciu prestați, cari taxe fundamentale și anuale se urcaseră la 3000 fl.

Toate aceste sume făceau la olaltă 30.000 fl.

Ce privește pe membrii fondului, aceștia erau împărțiți în două categorii.

Categoriei prime aparțineau funcționarii și profesorii, cari ocupau posturi cu o dotație anuală de peste 800 fl.

Pentru un membru din această categorie era stabilită o taxă fundamentală de 100 fl. și o taxă anuală de 24 fl.

Categoriei a doua aparțineau funcționarii și profesorii din posturile cu o dotație ce nu trecea peste 800 fl.

Taxa fundamentală pentru cei din această categorie era 50 fl. iar cea anuală 12 fl.

În anul 1900 a instituit Sinodul eparhial o nouă categorie de funcționari și profesori, al căror salariu trecea peste 700 fl. dar nu se ridica mai sus de 1000 fl., modificându-se se înțelege și taxele în mod corespunzător.

În anul următor 1901, concomitent cu transformarea fondului de pensie al preoților deficienți a enunțat Sinodul eparhial, că protopresbiterii se primesc ca membri la fondul de pensie al funcționarilor consistoriali și al profesorilor, iar din fondul preoțesc de pensie, care în mare parte s'a format din venitele sesiunilor parohiale reduse, s'a luat odată pentru totdeauna, depunându-se la fondul de pensie al funcționarilor și profesorilor, o sumă de 44.000 cor., ceea ce a produs mare nemulțumire în sânul preoției din eparhie.

În 1902 întregește Sinodul statutele fondului, stabilind textul lor definitiv.

La câțva timp după instalarea de episcop, care a avut loc în anul 1910, nou alesul chiriarh Dr. Miron Crisfea pune la ordinea zilei chestiunea celor două fonduri de pensie respectiv de ajutorare, cari se administrau separat.

Episcopul Miron era de părerea, că menținerea separată a celor două fonduri eparhiale

n'are nici un rost de vreme ce tânjia și unul și altul. De aceea stăruia ca să fie contopite într'un singur fond. În scopul realizării acestei contopiri elaboră el însuși un proiect de statute, după modelul statutelor fondului de pensie al arhiepiscopiei Sibiului. Dar a întâmpinat greutăți, căci cel mai pronunțat contrar al unificării fondurilor s'a dovedit a fi protosincelul Dr. Iosif Badescu, care nu voia nici măcar să audă de contopirea celor două fonduri.

Fiind divergența menționată vrednică de luat în seamă, în cele ce urmează vom arăta ce l-a determinat pe protosincelul Dr. Badescu să susțină cu tărie părerea sa privitoare la administrarea separată a celor două fonduri.

Aurel Moacă

CUVÂNTUL VIETII

(I IOAN 1)

XXI.

Despre Post.

La Dumineca lăsatului de brânză.

(Matei 6, 14—21)

Cea dintâiu poruncă nescrisă, dar promulgată în auzul și inima celor dintâi oameni — și mai apoi — în primele pagini ale cărții Cuvântului Vieții este **porunca înfrânării**, cunoscută în de obște sub numele de **post**.

Mot. v :

Dată în grădina Raiului, ca cel mai just și mai pedagogic examen de vrednicie a omului, de a trăi în laturea și în razele luminei Împărăției lui Dumnezeu, lecția înfrânării, începe cu cuvintele „să nu” și se completează cu toate acele fapte, de care omul trebuie să se ferească, pentru a nu se depărta de Dumnezeu.

Și, pentru că toate faptele cari depărtează pe om de Dumnezeu, sunt fapte împotmolitoare în materie, isvorînd din sensualitate, sau servindu-se de ea, ca de un instrument prin excelență, este firesc ca cea dintâiu poruncă a înfrânării să se îndrepte spre rădăcina răului, căutând să omoare iubirea plăcerilor sensuale, prin privațiunea hranei: „să nu mănânce” (Gen. 3, 8—12).

„Să nu mănânce” — pentru că a mânca este a sta în slujba poftei (Rom. 7, 7—8). Că aceasta este adevărat, avem dovadă faptul că noi atribuim în vorbirea curentă, de „a mânca” și

„a gusta“ nu numai gurii, ci și ochilor și celorlalte simțuri — și ce este aceasta fără decât exprimarea celui mai elementar și firesc mod de a satisface dorințele și poftele, ce zămislesc în inimă, dela cele mai naturale și nevinovate trebuințe, până la cele mai desordonate plăceri de prisos și chiar dăunătoare firii noastre.

Scopul și definiția

Pentru acest motiv, cuvântul post este înțeles, în primul rând, dela înfrânarea mâncării. Dar, „adâncul, înălțimea și lățimea“ înțelepciunii postului este dat de scopul înalt al *predniei chemării* (misiunii) omului, care se cuprinde în cuvintele: „fiți desăvârșiți precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este“ (Mateiu 5, 48) și: „fiți sfinți căci Eu sfânt sunt“ (Lev. 11, 44; I Petru 1, 16).

Vedem dar, că scopul postului este perfecțiunea și sfințirea sau mântuirea.

A fi desăvârșit și a fi sfânt, ca Dumnezeu, nu poate fi dat omului care se lasă rob de simțuri, poște și lucruri trecătoare; a fi desăvârșit este dat numai omului care este stăpân pe sine, prin voința sa nebiruită de nimeni și de nimic, afară de dragostea lui Dumnezeu, acest Bun vecinic, către care se îndreaptă toată atenția inimii și a vieții sale: „căci ce-mi este mie în ceru și dela Tine ce am voit pe pământ, afară de Tine Doamne partea moștenirii mele și Dumnezeuul meu în veac“ (Psalmi).

Dacă „nemâncarea“, în orice înțeles ar fi luală, este partea negativă a postului, apoi stăpânirea de sine este partea pozitivă a lui și ca atare este o virtute ce se manifestă prin deslipire, despoiere și renunțare și se susține prin luptă, în contra tuturor inclinațiilor rele și desordonate ale omului.

Icoana desăvârșită a acestei nevoițe o dă creștinismul, ca este **răstignirea**: „răstignitură am împreună cu Hristos și de acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Gal. 2, 20), care nimic alta nu este decât pironirea inclinațiilor rele: „ceice sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftetele“ (Gal. 5, 24). Înțelesul adânc al acestei nevoițe este **omorirea** omului cel vechiu al păcatului și al poftelor, în scopul viețuirii în Dumnezeu, prin Iisus Hristos: „căci dacă vă călăuziți în viață după trup, aveți să muriți, iar dacă omoiți prin duh lucrurile trupești, veți trăi“ (Rom. 8, 13).

În urmare, postul este o datorie de luptă personală, izvorită din porunca înfrânării, care

obligă pe tot omul, a renunța la orice lucruri trecătoare, fie și îngăduite — pentru un timp, sau pentru totdeauna — renunțare, ce merge până la lepădarea de sine, stăpânind și disciplinând inclinațiunile omului, în scopul ca omul să poată fi vrednic a lua parte la viața și fericirea vecinică a lui Dumnezeu prin Iisus Hristos Mântuitorul nostru.

Așa înțeles, postul, a fost, în Eden și este, în lume, *examen de desăvârșire și mijloc de mântuire*. Cine nu se supune acestui examen, acela renunță de voie la fericirea comunității Divine, depărtându-se și pierzând moștenirea Impărăției cerurilor în schimbul *blidului de linte* al înșelătoarelor plăceri și poște din lumea cea trecătoare.

Necesitatea

Magnet ce atrage în suflet toate virtuțile, desbărându-le de cele mai ușoare fire de praf ce amenință să înnece respirația idealului din om — postul — este necesar pentru lucrarea lui de echilibrare a tot ce este desordine și răsvrătire în corp și în suflet.

Recomandat de preoți ca și de medici, el este terapia psiho-fizică izbăvitoare de orice boală.

Cu privire la progresul moral și duhovnicesc, el este foc ce arde patimile, purificând corpul și lumină ce face să răsară în grădinița conștiinței florile virtuților.

Cum ar putea omul să se lipească și să se unească cu Dumnezeu cel nematerial, dacă n'ar avea postul care să-l deslipească de materie? Cum ar putea dovedi omul iubirea față de Dumnezeu, dacă nu ar avea postul care-l desface de iubirea desordonată și nestăpânită a lucrurilor creaturale? Și în sfârșit cum ar putea omul să fie virtuos: cumpătat, sau umilit, neprihănit și sfânt, dacă nu și-ar mortifica sensualitatea și nu și-ar disciplina pornirile prin post?

Iată câteva întrebări cari justifică porunca postului dată lui Adam în Raiu și nouă în lume, iar răspunsul ce-l reclamă aceste întrebări este unul și hotărât: postul este necesar.

În furtunoasa viață bântuită de patimi și păcate el este potolire și mijloc de îndreptare și de expiere (canon), iar în simfonia vieții de desăvârșire a evlaviei și a virtuții, el este cheia de măsură și ritmul ce dă farmec și vioiciune.

Pom crescut în grădina pustiei, udat de lacrimile și sudorile sfinților prea cuvioși, el a dat roadele ce hrănesc pacea, bunăstarea și fericirea personală și socială a omenirii: sărăcia de bunăvoie care a rodit milostenia; fecioria,

care a edificat moralitatea vieții și supunerea ce susține ierarhia conducerii, împotriva tuturor tendințelor de răsvrătire.

Mijloc de refacere a demnității de rege al creaturilor, postul este sceptrul în puterea căruia legile firii se pleacă în fața omului ca robii în fața stăpânului.

Exemple

Daniil Proorocul, prin post, închide gurile leilor și prefăce sălbătăciunea fiarelor în îmblânzire (Dan. 9, 3; 10, 3).

Cei trei timeri din cuptorul cel cu foc din Babilon, prefac focul în răcoreală de rouă iar *Ninivilenii* prefac mânia lui Dumnezeu întru milă (Iona 3, 5—8).

Moisi vorbește cu Dumnezeu și se învrednicește a primi tablele legii (Exod 34, 38) iar *Ilie*, în puterea postului, coboară foc din ceriu (3 Imp. 19, 8) și el însuși e luat la ceriu în întocată răpire.

Toți aceștia au folosit postul ca un cadru al rugăciunilor și doririlor sfinte din însuflețirea cărora își duceau înalta lor viață de desăvârșire și sfințenie și s'au făcut vrednici a sta înaintea lui Dumnezeu. Dacă ei, cei buni și sfinți, au folosit postul și l-au considerat de absolută necesitate pentru mântuitoarea fericire de a sta în slujba și în preajma lui Dumnezeu, cu cât mai vărtos noi, „oamenii lumii” și „ai veacului acestuia” avem datoria de a recurge la post, acest mijloc de perfecționare, consfințit de experiența și de Biserica tuturor timpurilor.

În vremea năpăștilor și a îngrozirilor ce pe dreptate vin asupra noastră (Ioil 1, 14; Iona 3, 4—6), în primejdii de tot felul (II Imp. 1, 12), în vreme de necaz și suferință (Mat. 9, 15; Ps. 34, 13; II Imp. 12, 16) — postul este mijloc de izbăvire și potolire a mâniei cerului — iar în timp pașnic el izbăvește de duhul necurat al diavolului (Mat. 17, 21), e folositor în rugăciuni (I Cor. 7, 5; Luca 2, 37) ajută la întoarcere către Dumnezeu (Is. 58, 6) și la mărturisirea păcatelor (Dan. 9, 3—6) și este absolut necesar pentru înnoirea vieții în duhul sfințeniei creștine (Efes. 4, 22—24) pentru care motiv, postul în creștinism este în cinstea și locul de căpetenie în viața credincioșilor.

Condițiile interne

Legiferat sau nu, impus de alții sau dela sine, postul nu este însă decât un mijloc și pentru aceasta nu el în sine este ceva, ci *modul și scopul* cu care se face, aceea are va-

loare ce urcă scările desăvârșirii. Cantitatea, timpul și toate împrejurările în cari se face postul sunt numai cadre formale ale postului și au numai rolul materialului brut ce se aduce la edificiul sufletesc al mântuirii omului. Valoarea acestui material adus cu atâta osteneală: „de multe ori în posturi, în priveghieri, în foame, în sete, în frig, în golătate” (II Cor. 11, 27), o dă *nevinovăția inimii* care se descoperă în datoria nepomenirii de rău și a iertării (Mat. 6, 14) și o garantează *neprihănirea vieții*, care se dovedește prin deslipirea inimii de comorile pământului și lipirea de cele ale cerului: „căci unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră” (Mat. 6, 21).

Acestea: iertarea și neprihănirea vieții sunt adevărate aripi prin care postul ne înalță la culmile desăvârșirii și ale sfințeniei — fără de ele postul este un chin zadarnic (Isaia 58, 6—8). Într'aripat de *curățenia sufletului și a vieții* (iertarea și neprihănirea) omul prin post ajunge a se uni cu Dumnezeu, dar pentru a nu-și pierde țelul nevoinței sale, omul în toate acestea trebuie a se feri de trâmbitare și de publicitate, pentru a nu-și atrage plata aprecierilor omenești ca fariseii în rugăciunile și tapsele lor. Motivul acestei ultime condițiuni e dat de intenția de a sluji numai pentru slava lui Dumnezeu, nu a persoanei proprii și nici a oamenilor, iar răcplata acestui fel de slujbă este pacca inimii, bucuria mântuirii și fericirea vecinică pe care o va da Dumnezeu nevoitorului în ziua arătării (Mat. 6, 18).

„Întăriți-vă, deci, mâini slăbănoage și genunchi șovăitoare și pașiți drept cu picioarele voastre, ca cel șchiop să nu se poticnească, ci mai bine să se îndrepte și suiți-vă ca să aveți pace și sfințeni.” (Evrei 12, 12—14).

Și „să nu fie între voi nici unul fără înfrânare și necredincios care să se lepede de drepțul său de întâiu născut, ca Isav, pentru o mâncare” (idem v. 16).

„Luați aminte — zice Domnul — să nu se îngreueze inimile voastre cu mâncarea și cu beutura peste măsură” (Luca 21, 34) ci luptați, că cine se luptă acela „se înfrâncază” și cine se înfrâncază acela primește cununa biruinței: „se încoronează” (cf. I Cor. 9, 25).

Meditație

Plin de amărăciunea ce mi-o dă mâncarea roșcovelor păcatului și înfometat de nesațiul poftelor, ce mi-o dă îmbuibarea, mă apropiu azi la masa plină de bunătățile înfrânării Postului Mare.

Cu cerbicia voii mele îngenunchiată sub epitrahilul Voinții lui Dumnezeu, simt cum vieța mea se curățește spre sfințire și în primăvara Învierii, transfigurat îngerește privesc cu nădejde eternizarea în fericire a firavei mele vieți. Și toate acestea pentru mica nevointă a înfrânării.

Lăudat să fie Mântuitorul care ne-a învățat și pilduit prin postul Său datorია înfrânării noastre. Amin.

Ș T I R I

Personale. Prea Sfințitul Episcop Veniamin s'a reîntors la reședință venind dela București, eri, 19 II. cu acceleratul de dimineața.

„Dovezile etno-botanice ale continuității noastre în Dacia“ sunt covârșitoare, cum a demonstrat și distinsul prof. univ. Dr. Al. Borza în conferința de Duminecă. Poporul român este un eminent cunoscător al florei solului locuit de el. Au dovedit-o aceasta alții, în trecut și astăzi. Vechii Daci erau renumiți în privința cunoașterii plantelor medicinale. Românii, ca urmași ai lor, sunt deasemenea neîntrecuți în privința cunoașterii buruenilor de leac. Numirea plantelor, a pomilor, a legumelor celor mai frecvente la noi, este cea romană. O dovadă în plus a romanității noastre și a continuității noastre în Dacia. Românii au fost totdeauna un popor stabil, ocupându-se cu agricultura și cultura pomilor; acestea țin de firea poporului atașat de pământul locuit de el.

Conferința a fost precedată de „Imnul Regal“ și alte bucăți executate de harnica orchestră a școlii normale din localitate.

Cerc religios în Câlnic. La 6 Dec. 1943 a avut loc cercul religios al preoților din jurul Câlnicului. Liturgia a servit-o în sobor: pâr. prot. Iorgovan, pr. L. Voin - Ezeriș; P. Albeanu - Câlnic și Cor. Draghici - Moniom. Între Utrenie și Liturghie s'a făcut Taina sfântului Maslu peste o mulțime mare de credincioși. La Liturghie a predicat pâr. protopop despre Biserică. Pâr. L. Voin a vorbit despre păcatul concubinajului, iar neobositul insp. silvic dl Cornel Cinghiță, șeful ocolului din Bocșa-Montană a conferențiat despre descreșterea populației în Banat combătând mai ales cu argumente de ordin economic lipsa de copii a bănaștenilor în general și a câlnicilor în special, pe cari de altfel starea materială și câștigul îi situiază în fruntea comunelor noastre.

Pentru Muzeul eparhial ni-a dăruit dl Vasile Șiclovan agent oficial de schimb la Bursa din București, de naștere din Caransebeș, o Biblie slavonească, pe care a găsit-o în Cernăuți, aruncată de comuniști. Li exprimăm pe această cale sincere mulțumiri.

Aviz. Câțiva preoți au trimis zilele acestea costul calendarelor, nesocotind dispoziția Nr. 6882 C. care prevedea un termen. Cei din parohiile vacante sau unde preoții nu au salariu, nu trimit în schimb nimic.

Se atrage atențiunea Cuc. Preoți ca la sf. liturghie din 27 II a. c., să scoată sf. Agnețe pentru Liturghia celor mai înainte sfințite.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 882 E. 1944.

PUBLICAȚIE DE VÂNZARE.

Se publică licitație pentru vânzarea a cca 1500 m. st. lemne de foc esență: cer, carpen și fag, așa cum se află în pădurea Mânăstirilor situată în hotarul comunei Sintești-Tomești.

Caetul de sarcini, care cuprinde condițiunile de licitație, se vor putea vedea la Consiliul eparhial din Caransebeș în orele de birou.

Licitatia va avea loc în ziua de **6 Martie** a. c. orele 11 la Ocolul Silvic din Făget; iar adjudecarea acestui material se va face de către Consiliul eparhial din Caransebeș.

Caransebeș, la 8 Februarie 1944.

Consiliul eparhial

CONCURS.

Renunțând adunarea parohială din Gornea la dreptul ei de alegere, se publică concurs, cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru întregirea, prin numire din partea Consiliului eparhial, a parohiei vacante de clasa III-a din comuna **Gornea**, protopopiatul Bisericii-Albe.

I Beneficii :

1. Sesiunea parohială constatătoare din 32 jugăre.
2. Stola uzitată.
3. Birul parohial 4000 lei anual.
4. Casă parohială.

II Îndatoriri :

Preotul este obligat a-și îndeplini toate datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat la sf. biserică și a catehiza regulat la școala primară fără altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului numit.

Gornea, din ședința adunării parohiale, ținută la 25 Decembrie 1943.

Președinte:

1—2

Secretar:

Pr. SIMERIA RUSALIN adm. par. P. MEGHELEȘ

în conțelegere cu Oficiul protopopesco:

IOAN ORAVIȚAN protopop.

CONCURS.

Pe baza ord. Ven. Cons. Eparhial No. 7256 B. 1943 din 8 Ianuarie 1944, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Foaia Diecezană, pentru ocuparea postului de preot la parohia vacantă de cl. III din comuna **Poiana**, protopresbiteratul Caransebeșului, devenită vacantă în urma trecerii preotului Petru Boeriu în cadrele confesorilor militari activi.

I Beneficii :

1. Sesiunea parohială în extensiune de 32 jug.
2. Birul parohial uzitat.
3. Venitele stolare uzitate.
4. Casa parohială cu grădina și supraclădirile economice necesare.

II Îndatoriri :

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea calificarea recerută pentru parohii de cl. III, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Poiana, prin Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. rom. al tractului Caransebeș.

Reflecții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea On. Domn Protopresbiter tractual, în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă în nici un caz în ziua alegerii.

Poiana, din ședința consiliului parohial, ținută la 23 Ianuarie 1944.

2—3 Președinte :

Pr. D. BIRTEA adm. par.

Secretar :

GH. URSULESCU

În conțelegere cu Oficiul protopopesc.

Caransebeș, la 29 Ianuarie 1944.

ISAIĂ SURU protopop

BANCA BANATULUI

Institut de credit și comerț, societate pe acțiuni în Caransebeș.

Capital social Lei 5,500.000. Rezerve Lei 1,222.000.

Inscrisă în Registrul Bancar sub Nr. 9 din 1934.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai Institutului de credit și comerț „Banca Banatului” societate pe acțiuni în Caransebeș, se invită la a

XXIV-a Adunare generală ordinară.

care se va ține **Luni, 28 Februarie 1944, orele 12**, în localul institutului, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării.
2. Darea de seamă a Consiliului de administrație și raportul Comisiei de Censori.
3. Stabilirea și aprobarea Bilanțului și a Contului Profit și Pierdere pe anul 1943.
4. Distribuirea beneficiului net.

5. Descărcarea Consiliului de Administrație și a Comisiei de Censori.

6. Votarea proiectului de fuziune între Banca Românească S. A. cu sediul principal în București și Banca Banatului, Institut de credit și comerț, societate pe acțiuni în Caransebeș.

Caransebeș la 28 Ianuarie 1944.

Consiliul de Administrație.

„PÂRVOVANA“

institut de credit și economii ca societate pe acții în Pârvova — în lichidare.

Capital : Lei 605.000.

Reg. soc. bancare 16/1935

Convocare.

Domnii acționari ai băncii „Pârvovana” institut de credit și economii ca societate pe acții în Pârvova — în lichidare — sunt invitați la:

Adunarea generală ordinară

care se va ține în Pârvova la **2 Aprilie 1944 la ora 11 a. m. în localul institutului.**

ORDINEA DE ZI :

1. Deschiderea adunării generale.
2. Designarea unui notar și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
3. Raportul lichidatorilor și a Consiliului de Censori, aprobarea Bilanțului și a Contului Profit și Pierdere per 31 Decembrie 1943.
4. Distribuirea beneficiului net.
5. Propuneri în sensul statutelor.

Dacă în ziua prevăzută nu va fi reprezentat numărul de acțiuni prevăzut în lege, adunarea generală se amână pentru ziua de 18 Aprilie 1944 la aceeași oră și în acelaș loc, cu aceeași ordine de zi, fără altă convocare, deliberându-se în conformitate cu legile în vigoare.

Domnii acționari, cari doresc a participa la adunarea generală în persoană sau prin pleni-potențiat, sunt rugați în sensul statutelor a-și depune acțiunile cu 3 zile înainte de adunarea generală, în Pârvova la cassa institutului, ori în Caransebeș la „Banca Poporală” s. a.

Pârvova la 12 Februarie 1944.

„PÂRVOVANA“

Inst. de cred. și econ. ca s. p. a. Pârvova
— în lichidare.

Lichidator : „Banca Poporală“

institut de credit și economii s. a. Caransebeș